

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 15 0 У 002702 16 Увп
Бања Лука, 31.10.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу судија Страхиње Ћурковића, као предсједника вијећа, Желимира Барића и Едине Чупељић, као чланова вијећа, уз учешће Душке Мутић као записничара, у управном спору по тужби Љ.Г. из Б., којег заступа пуномоћник П.И., адвокат из Т., (у даљем тексту: тужилац), против акта број: ...од 14.10.2015. године, туженог Министарства (у даљем тексту: тужени), у предмету признавања статуса ратног војног инвалида, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Требињу број: 15 0 У 002702 15 У од 27.1.2016. године, у нејавној сједници вијећа одржаној 31.10.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу 1. изреке одбијена је као неоснована тужба против акта туженог ближе означеног у уводу ове пресуде којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против рјешења општинске управе Општине Б. број: 03/П-560-1/15 од 24.9.2015. године, а којим је одбијен захтјев тужиоца за признавање статуса ратног војног инвалида као неоснован. Ставом 2. побијане пресуде одбијен је захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

У образложењу побијане пресуде нижестепени суд се позива на одредбу члана 88. став 2. Закона о правима бораца, војних инвалида и породица погинулих бораца одбрамбено-отацбинског рата Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број: 134/11, 9/12 и 40/12, у даљем тексту: Закон о правима бораца), којом је предвиђено да чињеница да је рана, повреда или озљеда задобијена под околностима из члана 2. (борац), члана 5. (ратни војни инвалид), члана 7. (мирнодобски војни инвалид) и члана 11. (права на мјесечна примања) овог закона, утврђује се само писаним доказним средствима из времена када је рана, повреда или озљеда задобијена односно ревидираним увјерењем у смислу члана 127. овог закона. Такође одредбом члана 90. став 1. Закона о правима бораца је прописано да околност из члана 2. став 1. до члана 3., члана 5. и 7. овог закона, под којима је лице задобило рану, повреду или озљеду, односно под којима је лице погинуло, умрло или нестало, доказује се увјерењем које је издала надлежна војна јединица, установа у вријеме када су се те околности десиле, или увјерењем Министарства из члана 90. овог закона. Према ставу суда, како тужилац уз захтјев за признавање статуса ратног војног инвалида, није приложио увјерење о

околностима рањавања које се десило 07.5.1992. године, (изјаснио се да такво увјерење не посједује), а које увјерење је неопходно у сврху доказа начина повређивања, оспореним актом је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно примијењен материјални пропис, због чега не постоје разлози за његово поништење предвиђени одредбом члана 10. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС).

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост због повреде одредаба Закона о правима бораца и битне повреде управног поступка. Истиче да без обзира што не посједује увјерење Министарства о околностима рањавања, које се догодило 07.5.1992. године, чињенице и докази који су приложени, јасно указују да је повреда настала као посљедица ратних дешавања којом приликом је задобио тешку тјелесну повреду изгубивши око. Наводи да се за утврђивање чињеница да је рана, повреда или озледа задобијена под околностима из члана 2. Закона о правима бораца, сматра и медицинска документација о њиховом лијечењу најкасније годину дана од престанка тих околности из чега је јасно да се статус борца може признати и на основу чињеница које су наведене у медицинској документацији, а које се односе на настанак повреде, као неспорне чињенице да је у периоду када је дошло до рањавања био припадник ОС РС. Предлаже да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи тако да се тужба уважи и оспорени акт поништи и да се досуде трошкови управног спора за састав захтјева са паушалом и ПДВ-ом у износу од 1.316,00 КМ, према трошковнику.

У одговору на захтјев тужени цитира одредбе члана 88. став 2. и члана 90. став 1. Закона о правима бораца наводећи да тужилац уз захтјев није приложио увјерење о околностима рањавања које се десило 07.5.1992. године, а како и сам истиче, наведено увјерење не посједује, па тиме не испуњава законом прописане услове за признавање права. Наглашава да је тужилац 2006. године подносио захтјев надлежном првостепеном органу општине Б., којим је тражио утврђивање статуса цивилне жртве рата по основу истог рањавања од 07.5.1992. године којом приликом је изгубио једно око. Предлаже да се захтјев одбије.

Размотривши захтјев, одговор на захтјев, побијану пресуду по одредбама члана 39. ЗУС, као и цјелокупне списе овог управног спора и предметне управне ствари, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из стања списка ове управне ствари произилази да је тужилац 08.9.2015. године поднио захтјев за признавање статуса ратног војног инвалида по основу рањавања 07.5.1992. године. Произилази да је до рањавања дошло од непознате направе када је ложио ватру у мјесту Кубаш., гдје је боравио, којом приликом је изгубио једно око. Наведени подаци су описани о начину повређивања у изјави коју је дао сам тужилац под пуном моралном, материјалном и кривичном одговорношћу, а која изјава је овјерена у општини С., под ОВ број: 157/96 од 15.7.1996. године. У спису се затиче отпусна листа Клинике за очне болести ВМА Београд из које је видљиво да је тужилац био на лијечењу од 08.5.1992. до 02.6.1992. године и у којој је написано да је примљен ради оперативног лијечења због перфоративне повреде лијевог ока. У овој отпусној листи је наведено да се из медицинске документације сазнаје да је повреда настала 07.5.1992. године око 13,00 часова када је приликом ложења ватре код своје куће дошло до експлозије из дрва које је ложио и да га је дио погодио у лијево око. Пребачен је на очно одјељење у П., гдје је покушано екстраховање страног тијела из ока магнетом и

урађене су сутуре капка и корнеосклере. Из отпусне листе је видљиво да је дана 22.5.1992. године извршена операција и да је тужилац упућен да се јави у Кабинет за очну протетику у Београду, ради израде индивидуалне очне протезе. Из списка даље произилази да је тужилац према приложеном увјерењу Министарства..., број: 18-05-4-01-835-1-3-26/06 од 10.4.2006. године, служио војни рок од 17.12.1990. до 05.11.1991. године у ВП 4401 З., а из увјерења Министарства ..., Одсјек С. број: 08-835-424 од 20.6.1996. године произилази да је у периоду од 30.7.1992. до 22.5.1993. године био припадник Оружаних снага Републике Српске. Тужилац уз свој захтјев није приложио увјерење о околностима рањавања које се десило 07.5.1992. године и сам се изјаснио да такво увјерење не посједује.

Рјешењем од 24.9.2015. године одбијен је захтјев тужиоца за признавање статуса ратног војног инвалида као неоснован, а оспореним актом одбијена је жалба, уз образложење да тужилац уз захтјев није приложио увјерење о околностима рањавања које се десило 07.5.1992. године како је то прописано одредбом члана 88. став 2. и члана 90. став 1. Закона о правима бораца.

Наведене разлоге као потпуно и правилно утврђене је прихватио и суд у побијаној пресуди наводећи да је такво закључивање туженог правилно, додајући да тужилац не посједује увјерење о околностима рањавања, које је неопходно у сврху доказа начина повређивања. Те разлоге прихвата и овај, Врховни суд, јер су исти потпуни и јасни и у складу са цитираним релевантним одредбама које су примијењене приликом доношења првостепеног рјешења и оспореног акта због чега је правилно одбијен захтјев тужиоца за признавање статуса ратног војног инвалида као неоснован.

Како ни остали наводи из захтјева нису аргументовано довели у питање правилност побијане пресуде, по оцјени овог суда није остварен ниједан разлог из члана 35. став 2. ЗУС, па се захтјев тужиоца за њено ванредно преиспитивање на основу одредбе члана 40. став 1. тог закона одбија као неоснован.

Одлука о трошковима поступка из става 2. изреке ове пресуде се заснива на одредби члана 49. и 49а. став 1. ЗУС, у вези са одредбом члана 397. став 1. Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/06 и 61/13, у даљем тексту: ЗПП), који се у управном спору примјењује на основу члана 48. ЗУС.

Записничар
Душка Мутић

Предсједник вијећа
Страхиња Ћурковић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић